

# Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Γ'.

Υ

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 5 ΤΟΥ ΜΑΗ 1912

Υ

ΑΡΙΘΜΟΣ 478

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ  
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.  
ΨΥΧΑΡΗΣ

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ. Τὸ Ζήτημά μας καὶ ὁ Βενιζέλος.  
Φ. Σ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Ἀντισοπεδοτικό σύστημα καὶ σύχρο-  
νο ἦθος στὴν Ἀνατολή (Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Charles  
Octavio Bunge : «Τὸ Δίκαιο εἶναι ἡ Δύναμις».)  
ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΙΔΙΩΤΗΣ. Οἱ θλιμμένοι.  
ΣΤΑΒΡΟΣ ΜΑΒΡΟΘΑΛΑΣΣΙΤΗΣ. Ἡ Λεονώρα (τοῦ Ed-  
gard Poe).  
Α. Π. Ἀνοιξη.  
Κ. ΦΡΙΑΠΤΟΣ. Ἄσμα ἁσμάτων.  
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ. — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ. —  
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

## ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ (\*)

ΧΟΡΟΣ (στὸ Σολωμών). Δόσε μου ἀπὸ τὸ στόμα σου  
[φιλιά.

Ἡ ἀγάπη σου γλυκύτερη μοῦ εἶναι καὶ ἀπὸ τὸ κρασί  
καὶ τὰ μυρωδικά σου ὅλα τᾶλλα ξεπερνοῦν.  
Εἶναι χυμένη τὸνομά σου μυρωδιά!  
Γι' αὐτὸ οἱ κοπέλλες σ' ἀγαποῦν.  
Μὲς στὸ χαρέμι τοῦ ὁ μέγας βασιλιάς με κατα-  
[δέχτηκε.

Χάδια μαζί καὶ γλέντια ἔχω γιὰ σένανε  
καὶ μέθυ πιότερο καὶ ἀπ' τοῦ κρασιοῦ  
θὰ μοῦ σκορπίσουνε οἱ κόρφοι σου.

ΣΟΥΛΑΜΙΘ (στὸ χορό). Μαύρη εἶμαι μὰ εἴμ' ὁμορφη,  
ὡ τῆς Ἱερουσαλήμ κοπέλλες,  
σὰν τὰ τσαντήρια τοῦ Κηδάρ τὰ σκοτεινὰ  
σὰν τὰ ρουμπίνια πὺν φοράει ὁ Σολωμών.  
Πὼς εἶμαι μαύρη μὴ καταφρονᾶτε με.  
Ὁ ἥλιος μοῦ ἔχει ἀλλάξει τὴ θωριά.  
Τὰ δέρφια μου μ' ἐμίσησαν  
καὶ μ' ἔβαλαν τ' ἀμπέλια νὰ φυλάγω

(\*) Κοίταξε περασμένο φύλλο.

καὶ ἄφισ' ἀφύλαχτο τὸν ἴδιον ἑαυτό μου!  
(θυμᾶται τὴν ἀγάπη της). Ὡ πές μου ἀγάπη μου,  
ποῦ βόσκεις τὰ κοπάδια σου  
καὶ πρὸς τὸ μεσημέρι ποῦ τὰ σαλαγᾷς;  
πές μου νὰ ξέρω νᾶρθω μὴ χαθῶ στὰ μαντριά.  
ΣΟΛΩΜΩΝ. Πόσο ἀξίζεις μὴ δὲν τό νοιωσες!

Ἐ! τράβα τότες στὰ κοπάδια σου  
καὶ βόσκε με τσομπάνους τὰ κατσίκια σου.  
Καὶ τὴν καρότσα σὺ πὺν ὁ Φαραὼ μοῦ χάρισε  
στὴν ἀρχοντιά ξεπέρασες.  
Σὰν τρυγονιοῦ τὸ πηγουνάκι σου ὁμορφο  
καὶ μαργαριταρένιος σου ὁ λαιμός.  
Μαλαματένιες θὰ σοῦ κάνω ἐγὼ ἀρμαθιές  
μὲ στίματ' ἀσημένια καὶ πλουριά.

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Σὰν πάη νὰ πέση ὁ βασιλιάς  
ὁ νάρδος φέρνει μου τὴ μυρωδιά του.  
Μὰ καὶ ὁ δικός μου εἶναι μπουκέτο πὺν ἀνάμεσα  
στὰ δύο μου τὰ βυζιά θὰ λικνιστῇ.

ΣΟΛΩΜΩΝ. Σ' ἀγάπησα πολύ.

Φτεροῦγες ξιπιασμένες τὰ ματάκια σου  
δειλῶν περιστεριῶν πὺν αἰθερολάμνουνε.

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Μὰ καὶ ὁ λεβέντης πὺν ἀγαπῶ εἶν' ὁ-  
[μορφος

καὶ στὸ χορτάρι τὸ δροσὸ με καρτερεῖ  
πῶχουμε κέδρα καὶ κυπαρισσόκορμα σκεπή.

ΣΟΛΩΜΩΝ. Λουλούδι ἂν με λένε, κρίνο ἂν με κα-  
[λοῦν

Ἐσὺ στὰγκάθια ἀνάμεσα, στετέ μου κρίνε,  
ξεχωρίζεις στὶς γυναῖκες ποῦδα ἐγώ.

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Μὰ καὶ ὁ λεβέντης πὺν ἀγαπῶ,  
σὰν τὴ μηλιά μες στᾶλλα δέντρα φαίνεται  
στὰ παλληκάρια ἀνάμεσα.

Στὸν ἥσκιο τέτοιας ἤθελα μηλιάς  
νὰ πᾶ νὰ γείρω. Καὶ τᾶχείλι μου  
τὴ γλύκα τοῦ καρποῦ της νὰ γευτῇ.

Γιὰ δυναμῶστε τὴ λιγόψυχην ἐμέ,  
ὡ στὸ ξερβί μου τὸ κεφάλι μου ἀκκουμπῶ  
καὶ τὸ δεξί του με ἀγκαλιάζει.

Ὅρκίζω σας κοπέλλες μου  
καὶ στὰ ζαρκάδια καὶ στ' ἀλάφια τὰ γοργὰ  
ἀφῆστε με νὰ νείρομαι τὸν ἀγαπητικό μου  
ἀπὸ τὴν ὑπνοφαντασιά μου μὴ τὸν διώχνετε.  
Νάτος! Ἀφίνει τώρα τὸ βουνό,  
ἴσωμα γίνονται οἱ γκρεμοὶ  
στὴ γληγοράδα τοῦ ἀλαφιοῦ.  
Φτάνει στὸ παναθῦρι στὰ καφάσια μου